

skopper, som ikke hører til denne Retning inden for Folkekirken, offentlig har udtalt sig om det Spørgsmaal.

Det er blevet sagt i de sidste Dage, at naar der er Tale om Indstilling og Kaldelse af Præster, saa maatte man jo huske paa, at vi alle maatte bidrage til Præsternes Lønning, og derfor maatte vi ogsaa alle sammen have Indflydelse paa Præsternes Kaldelse. Denne Paastand er jo heller ikke rigtig, i hvert Fald ikke for Landets Vedkommende, vi maa huske paa, at ude i Landkommunerne er det, kan jeg gerne sige, et Mindretal af Pastoratets Befolkning, som i Virkeligheden lønner Præsterne, det er Gaardejerne og de større Husejere, som alene betale Præstetienden, Herremændene have jo ikke noget med det at gøre, og den store Befolkning, som ikke har Hartkorn, har jo heller ikke noget med det at gøre. Man kunde derfor komme til det aparte Tilfælde i en Landkommune, at de, som i Virkeligheden lønne Præsten, kunne blive satte komplet udenfor ved Bestemmelsen om, hvem der skal være dette Pastorats eller denne Kommunes Præst, idet de som oftest ville være i Mindretal, og det vil blive det store Flertal, som ikke direkte yder noget til Præstens Lønning, som kommer til at bestemme, hvem Præsten skal være. Derfor ønsker jeg selvfølgelig, som saa mange andre, at vi snarest muligt maatte komme til en Afløsning af vore Tiender og faa den Skamplet ud, som derved er sat paa den danske Bondestand. Der kunde jo ogsaa i den Henseende være Ting, som en Kommission bedre kunde overveje og tage i Betragtning, end vi kunne herinde, navnlig netop med Hensyn til de Principper, som skulle lægges til Grund ved Lønningen af Præsterne, thi den Opgave, der i de foreliggende Lovforslag stilles Menighederne, er jo væsentlig Præstekaldelsen, og Forhandlingen i disse Dage har jo næsten ogsaa alene drejet sig om den Betydning, det vil have, at Menighedsraadene fik denne Indstillingsret, som Lovforslaget giver dem. Ud herover tror jeg, Menighedsraadets Opgave vil blive meget lille, i alt Fald vil den blive meget lille i virkelig god Retning over for Menighedslivet, over for Kristenlivet omkring i Kommunerne. Jeg tror snarest, at naar Menighedsraadene ville gribe ind og tage Del i det kristelige og kirkelige Liv, ville de mange Gange komme til at virke til Forstyrrelse i Stedet for til Fremhjælp. Dette har man jo ogsaa set udtalt af forskellige Mænd inden for de forskellige Retninger i

Folkekirken. Det har en af Lederne inden for den grundtvigske Kreds i disse Dage skrevet i sit Blad, at Menighedsraadene ville komme til at virke til Forstyrrelse inden for Menighedslivet, fordi de staa uforstaaende over for kristelige Vækkelser og Livsrørelser, som komme inden for vedkommende Pastorats Kreds.

Derfor mener jeg ogsaa, at man ved Behandlingen af det foreliggende Lovforslag maa tage i Betragtning, at det særlig kommer til at dreje sig om Præstevalget, og jeg mener da her, som jeg sagde forleden Dag og vil gentage i Dag, at vi ikke kunne komme uden om Grundlovens Bestemmelse, at det er den evangelisk-lutherske Folkekirke, vi have her, og at vi derfor ogsaa i det foreliggende Lovforslag absolut maa sikre os, at der i det Menighedsraad, som skal tage Del i Valget af Præsterne til denne Kirke, saa ydligt muligt maa være Folk, som staa inden for den evangelisk-lutherske Kirke, Folk, som ikke alene ere døbte og konfirmerede i denne Kirke, men som ogsaa staa paa den Bekendelse, Daaben og Konfirmationen have lagt dem i Munden, som vedkende sig den og staa fast paa den; gøre de ikke det, mener jeg ikke, man grundlovmæssigt kan give dem Indflydelse paa, hvorledes den evangelisk-lutherske Kirke skal styres.

Jeg er heri selvfølgelig uenig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgekreds (Borbjerg), som ogsaa har rettet en Del Udtalelser mod mig, og som forleden Dag endogsaa gav mig Attest for, at jeg helst maatte tage mit Tøj og gaa herfra, da jeg ikke havde Forstaaelse af de Ting, vi her forhandlede. Jeg beklager, at jeg ikke kan give det ærede Medlem Ret i hans Udtalelser. Jeg havde fremhævet, at jeg syntes, det var mærkeligt, at Socialdemokraterne vare saa meget imod, at man havde afskediget en Præst af den danske Folkekirke, som vitterlig stod uden for den danske Folkekirkes Bekendelse, da jeg mente, at de selvfølgelig vilde hævde, inden for deres Samfund, at deres Arbejdere skulle staa ved deres Løfte og udføre den Gerning, de ere satte til; men det ærede Medlem mener, at den samme Ret maa man ikke gøre gældende i Staten. Et æret Medlem siger: Vi have ingen Dogmer. Ja, det kunde jo dog nok være et Spørgsmaal; men i alt Fald have vi det inden for Folkekirken, og Folkekirkens Præster have en Forpligtelse til at være i Overensstemmelse med disse Dogmer, med den evangelisk-lutherske Kirkes Lære. Og naar saa en Præst inden for